

**FEDE-
NIELS**

Den store nye
serieheld

BIND **3**

DØDENS PØLSER

"Knaldstærk
kortroman.
Jeg ryster
stadig."

LULLA POPPELWABER
i NV Litteraturtidende

NYT DANSK ROMANFORLAG

KLAMHUSE

KARACHI

NEW YORK

Niels V. Pungknockel
&
Gylla Z. Peckelwaber

DØDENS PØLSER

Fede-Niels bind 3

Nyt Dansk Romanforlag

Copyright MMXXII by
forfatterne og forlaget

Køb og deling af denne e-bog:
Se sidste side!

ONSDAG 2. OKTOBER 2025

Uha uha, så mørk og stormfuld en morgen, og her sidder 97-årige Lodbert Gaffelwaber, forhenværende husmand og tørvemosearbejder, på sit lokum i baghaven nogle kilometer fra Bøvlingbjerg, mens vestenvinden hvisler om de frønnede hjørner og det trøskede tag.

Lad den gå, Lodbert! Men nej, han har ikke travlt. Nattens sammensparede brunmasse må i et eller flere stykker forlade hans oldingetarm, når det føles nemt og bekvemt.

Den knortede gamle landproletar kan se tilbage på et aktivt liv; spaden i jorden, sved på panden, men aldrig unødigt jag. Der kommer også en dag i morgen, lyder Lodberts motto, og det plejer at passe, men lige nu og uden varsel af nogen art mærker han, at en våd og klæbrig fremmed genstand strejfer hans understel.

Inden han kan nå at reagere, har tingen dernede bidt sig fast, og Lodbert gennemskæres af hvidglødende smerte. Al den luft, der kan presses ud af hans halvt forstenede rygerlunger, bevæger sig op gennem halsen og bliver til et rustent skrig.

93-årige fru Lullah Gaffelwaber, født Schneckelfritz, hører ham og kommer humpende gennem baghaven sammen med familiens grårøde, alvorligt overvægtige stuegris Jallah.

For sent. Blodtabet er enormt, og det samlede mentale og fysiske chok sætter Lodberts hjerte i stå.

"Det kom nedefra," hvæser han mellem allerede blålige læber. "Det kom fra tønden..."

Og det bliver Lodberts sidste ord.

FREDAG 4. OKTOBER 2025

"Kællingen ekspederede ham, kabum, færdig. Nu skal vi bare finde beviserne," siger efterforskningsleder, politiassistent af 1. grad Lambert Peckelmühle. Han sidder for bordenden i et aflangt, neonoplyst lokale på 3. sal i Holstebros politigård,

der indvendigt er næsten lige så grim som udvendigt.

"Kællingen? Det er respektløst og sexistisk sprogbrug," indvender hans næstkommanderende, politiassistent af 2. grad Kalunka Giffelkrage.

"Konen ekspederede ham. Prøv at se på hende. Konen, kællingen, madammen. Skyld, ondskab og grusomhed lyser ud af hendes furede oldingefjæs. Jeg får ikke en rolig nat, før hun er indespærret på livstid. Hun har meget muligt 10 eller 17 år tilbage, og de skal tilbringes bag panserglas og jerntremmer. Er det forstået?"

"Okeydokey," siger Kalunka. "Hvis du ser sådan på det, må vi jo prøve at finde de beviser. Hvad har vi fra obduktionen af Lodbert?"

"Det var et sejt oldingelegeme at komme igennem," erklærer den tredje tilstedeværende, konstitueret chefobducent, dr. Bibba Prums-Petersen. "Uden en motorsav ville jeg stadig stå og file i ham."

"Dødsårsagen," siger Lambert, "i kortform."

"Testikler og penis destrueret, anus flænset op. Bidmærker overalt dernede, styrtblødning og chok, bum færdig."

"Højst usædvanligt," bemærker Kalunka. "En ond oldingekælling ville give sin mand gift, sekundært punktere hans hjerte med en køkkenkniv, tertiært skubbe ham ud foran en passerende stortraktor, lastmotorvogn eller et af egnens til formålet så fint egnede damplokomotiver."

"Ingen af delene har desværre fundet sted," afgør Bibba, mens hun blader frem til syvende og sidste side i obduktionserklæringen. "Ej heller har Lullah Gaffelwaber forårsaget ægteemandens død ved et angreb mod hans blottede underkrop. Det ville langt overstige, hvad hendes gebis kunne præstere. Stuegrisen Jallah kan ligeledes friholdes for mistanke. Dens tandsæt er ganske enkelt for stort. Et lille dyr med tænder som kirurgisk stål og en uhyggelig kraft i kæberne gjorde det af med Lodbert. Punktum, ikke mere herfra."

"Umuligt," svarer efterforskningslederen efter nogle sekunders tavshed. "Et sådant dyr findes ikke. Og hvordan skulle det nedefra kunne angribe en mand i den position, siddende på et blankslidt, tætsluttende lokumsbræt?"

Flere minutters tung stilhed følger. Efterforskningen er gået i stå, inden den for alvor begyndte.

LØRDAG 5. OKTOBER 2025

"Jeg tror stadig mest på grisen. Når den ikke selv kunne gøre det, må den have haft en medskyldig. Et lille ondt dyr med helt usædvanlige egenskaber. Dette dyr er er på fri fod og kan bide igen," siger Lambert.

Han har ligget vågen det meste af natten, og et udtryk af inddampet rædsel præger hans blege, almindeligvis ret karakterløse ansigt. Han og Kalunka sidder på hendes kontor med udsigt til en parkeringsplads og noget byggeri, der er næsten lige så grimt som politigården.

"Indkald til pressemøde," foreslår politiassistent Gaffelkrage. Hun er kvart grønlander og har indianeragtige træk.

"Med dig som talsperson," siger Lambert.

"Hvorfor det?"

"Dine øjne er fantastiske på tv. Du har også, æh, selvtillid."

"Ikke i den her sag. Den er uforklarlig."

"Guldøl."

"Hvad siger du?"

"Ja, hvad sagde jeg?"

"Guldøl," sagde du.

"Sagde jeg guldøl? Jamen..."

TORSDAG 10. OKTOBER 2025

Kølig våd vestenvind blæser hen over Bøvlingbjerg kirkegård, hvor den gamle husmands skambidte og derpå motorsavsobducerede kadaver nu frembæres i en tilspigret, blomsterpyntet sort kiste.

"Af jord er du kommet, til jord skal du blive, af jord skal du igen opstå."

Ritualet lyder højt og klart fra kirkebogsførende sognepræst Babs Rozenfinkel-Guttorms røde mund. Landproletarisk Fællesforbunds blå fane sænkes over den åbne grav, bevidnet af hundredevis af nordvestjyder, mange af dem med skyde- eller stikvåben skjult under tøjet.

Lodberts enke og stuegris træder frem og lader to hvide roser falde ned til den øvrige blomsterpragt.

"Hold mig i hånden," hvisker Lambert til Kalunka i dette stille, højtidelige øjeblik. Politiparret, der aldrig før har holdt hånd, er ligesom flertallet af de andre tilstedeværende iført traditionel mørk respektbeklædning.

"Familie, naboer og venner er velkomne til et kaffebord i forsamlingshuset," udråber pastor Babs. "Der er desværre ikke plads til alle, men Klamhuse Brugsforening har sponsoreret en kaffevogn, der står ved forsamlingshusets gavl. Man er velkommen til at nyde en kop Cirkelkaffe og to-tre småkager fra Karen Wolff pr. person."

Begravelsesfølget siver i små flokke mod porten, og der opstår kø ved kirkegårdens to toiletdøre. Nogle mumler, ingen taler højt.

"Hvis du går med ind til kaffebordet, snuser jeg rundt udenfor," siger Lambert til Kalunka. "Måske er der nogen, der ved noget."

I det samme skærer et skrig gennem den våde luft. Det kommer fra toiletbygningens kvindeafdeling. De to politifolk sætter sig i rask bevægelse, grus sprøjter bagud fra deres skosåler.

Døren er selvfølgelig låst. Den er snedkereret i ege- og kirsebærtræ, arkitekttegnet og godkendt af Kirkeministeriet, og den har kostet 83.758,31 kroner. Mens Lambert tager tilløb til at sparke den ind (hvilket ville være umuligt og formentlig kunne have påført ham en forstuvet eller brækket ankel), kommer en krumbøj, hjulbenet kirketjener ved navn Lamumba Böffelhorst til stede, klædt i blanksort jakkesæt, og låser op.

Et skvulp af frisk blod rammer Lamumbas skosnuder. Det er sket. Det er sket igen.

FREDAG 11. OKTOBER 2025

"Vi fangede den, og den er død nu." Kalunkas tonefald er selvsikkert, og hendes mellemdybe, oboagtige stemme bærer godt igennem.

Hun optræder ved endnu en af Holstebro-politiets pressekonferencer, og bag hende blændes der op for et tre gange to meter stort foto. En rødbrun genstand med tænder, stærkt forstørret.

"Dette er dræberfækalien," fortæller hun sit dødsstille publikum. "Den blev forfulgt og med utallige spadeslag henrettet af kirkegårdsgraver Böffelhorst, som politidirektøren nu til morgen har tildelt en belønning på 3 kroner og 34 øre."

Stilheden varer ved. Ingen af de tilstedeværende har nogensinde set noget lignende. Ved siden af fækalien ligger et målebånd, der kan dokumentere, at den i fladbanket tilstand er ca. 21,5 cm lang og 11-12 cm bred. Ikke nogen hvid haj, ikke nogen 5-tons spækhugger, men altså en dræber.

"Det eksemplar, jeg viser her, er overgivet til videnskaben," fortsætter Kalunka. "Vi skal vide alt om, hvordan dræberfækalier fungerer, og hvor de kommer fra. Deres videre udbredelse må standses, men det kan politiet ikke gøre alene. Vi får brug for mediernes og offentlighedens hjælp."

"Ja, fint, jeg sidder her og er klar!" lyder en stemme fra salen.

"Hvem er du?" spørger Kalunka. "Jeg synes ikke, jeg har set dig til vores tidligere pressemøder."

"Niels V. Pungknockel," lyder det raske svar. "Udrykningsreporter på Klamhuse Lokalradio og skrivende medarbejder hos Den Knockelske Folkepresse, Nørre Usseldrup."

Den unge mand har rejst sig. Han fylder både i bredden og i højden, og det brunrøde ansigt glinser af iver og begejstring. "Båndoptageren kører!" tilføjer han.

"Tak, udmærket."

Alle i salen har drejet hovederne og ser, at manden på brystet, fastgjort med en rem bag om tyrenakken, bærer en spolebåndoptager, model Tandberg 1968.

"Jeg er klar til kamp for lokalsamfundets trivsel, herunder retten til uforstyrrede udskidninger på alle tider af døgnet. Hvor er vi henne, hvis en jævn landproletar ikke længere kan løsne bundproppen i fred og ro? Jeg spørger bare!"

Tusinder af begejstrede lokale lyttere vil senere på dagen høre Fede-Niels' stemme stille disse afgørende spørgsmål. Han er for nylig tiltrådt sine to poster i medieverdenen. Klamhuse Lokalradio og Den Knockelske Folkepresse har i fællesskab frikøbt 13 1/2 af hans ugentlige 54 arbejdstimer på kadaveropskæringsfabrikken, og Niels trives i dobbeltrollen. Han elsker arbejdet med skarpe økser og knive ved samlebandet, hvor kadavere af alle slags kommer glidende, men opgaverne som reporter er også spændende. Hans retskrivningsfærdigheder er ikke just fremragende, men han kan indtale sine oplevelser på den overalt medbragt båndoptager, der vejer som en kasse bajere og fylder næsten lige så meget.

Han bliver stående med gummerne fremskudt, som om knogler og tænder vil bryde gennem huden. Nordvestjyske defækeringssabotører kan vente sig, verbalt, skriftligt og om muligt også pr. knytnæve og/eller jernbeslået støvle, tænker han.

"Alle må yde et bidrag," fortsætter Kalunka. "Observationer skal straks videregives til politiet. Øjeblikkelig privat bekæmpelse sker åbenbart bedst med spade. Hav derfor en blank, skarp spade stående ved latrintønder og andre aftrædelsessteder. Vær beredt! Førende nordvestjyske medicovirksomheder arbejder på at udvikle en modgift og/eller vaccine. Flere metalvirksomheder er i gang med at konstruere bidsikre underlivsbeskyttere, som tillader passage af affaldsprodukter i nedadgående retning. Hjemmeværn, borgervæbninger og spejderkorps har indkaldt alt disponibelt mandskab til patruljering. Hele landsdelen er mobiliseret, og sådan fortsætter det, indtil truslen er elimineret. Tak for jeres fremmøde, slut for nu."

"Jamen, jeg vil også gerne vide..."

Kalunka afmarcherer, og pressefolkene må hver for sig finde på resten af historien. Hvis nogen af dem ved noget konkret, som de andre ikke ved, skal han eller hun nok holde mund med det.

SØNDAG 13. OKTOBER 2025

"Vi har det. Fordi vi bare skal have det. Svaret på alle spørgsmålene. Ja, vi har det sgufandme et eller andet sted her i nærheden, men hvor?"

Niels sidder ved sit minimale skrivebord i et hjørne af redaktionslokalet og kradser med højre hånds negle i den åbne venstre hånd. Hans nerver er spændt til bristepunktet, og han overvejer at flytte ud i redaktionens styrtlatrinskur, der hænger som en kubisk udvækst på Nordvestjysk Landproletartidendes tredje sal. Han klonker fødderne mod hinanden, så jernbeslagene på hans fedtlæderstøvler slår gnister.

"Hvor, hvor, hvor?" hvæser han ud i lokalet.

"Så hold dog kæft, knægt, og se at få noget produceret! Vi skal have en avis på gaden i morgen, og forsiden er tom bortset fra Maren Butterdeis 105-års fødselsdag og en tilbudsannonce fra Klamhuse Cervelatpølsedepot. Så skriv, knægt! Skriv om kap med den fyreseddel, jeg lige straks begynder at gøre klar."

For Niels er den udvendige latrin ikke længere en mulighed. Han defækerer med en ploprende, klagende lyd fra understellet. I lokalavisbranchen er det en daglig erhvervsrisiko, og på Nordvestjysk Landproletartidende er underbeklædning af gummi derfor obligatorisk.

I samme sekund ringer telefonen.

"Det er Zissy," siger en tynd stemme. "Kan du huske mig?"

"Æh..." Niels skrubber rundt på stolen og mærker, hvordan det udpladrede, smatvåde problem følger med.

"Zissy!" brøler han så. Det må være Zissy Pinckelmeier, hans barndoms glade legekammerat. "Jeg troede, du var flyttet fra Holstebro."

"Det var jeg også, men jeg kunne ikke... æh, klare mig på Reeperbahn i Hamborg. Desværre. Jeg er tilbage hos mor i boligforeningen Pampersminde."

"Den sociale sump på Langustervej," sukker Fede-Niels, som selv har tilbragt de første 22 1/2 år af sit liv på adressen.

"Det er noget møg, Niels. Hjælp mig."

Stemmen er svag som en nyfødt kyllings pippen.

"Alt," siger Niels. "Alt vil jeg gøre for dig."

"Mød mig bag Klamhuse Kino klokken 20.37 præcis."

"Jamen."

"Jeg kan ikke sige mere. Gør det."

SØNDAG 13. OKTOBER 2025, fortsat

Niels står i mørket bag biografen, en nedrivningsmoden luftskibshangar, da gavlens tre udgangsdøre boksers op, og et halvt hundrede småsnakkende landproletarer bevæger sig forbi ham. Aftenens forestilling, en repremiere på "Die schwedische Nachtigall" fra 1941, er forbi, og mange har våde øjne.

Zissy er blandt de sidste, der kommer ud. Lille, bleg og rødhåret, ganske som Niels husker hende. Penis vågner i hans i mellemtiden renskrubbede og tørrede gummiunderbenklæder.

"Hvor er det længe siden," siger han. "Alt for længe. Var det en god film?"

"Uforglemmelig. Men det er ikke den, vi skal snakke om."

"Hvad er det så?"

Zissy vender ansigtet, 45 grader skråtstillet, op mod ham.

"Sandheden," siger hun.

"I epistomologisk forstand eller bare sådan i almindelighed?" Niels's stemme lyder dyb og ru i den mørke aften. Hans penis er fuldvoksen nu.

"Sandheden om dræberfækaliernes. Jeg ved, hvor de kommer fra. Jeg havde et rengøringsjob hos en kineser, som holdt to af dem i et akvarium og fodrede dem med råt kød morgen og aften."

"Det er løgn."

"Ville jeg lyve for dig, Niels?"

"Lad os snakke videre hjemme hos mig."

MANDAG 14. OKTOBER 2025

Landproletartidende udkommer med forsinkelse, hvilket ikke er sket, siden Elvis Presley landede på Klamhuse Hede 4. august 1994. (Trofaste læsere vil huske, at den fedladne bisexuelle imitator, kondomafprøvningstekniker Staffan Böffelhufvud, Eskilstuna, senere blev idømt 16 måneders hårdt strafarbejde.)

Fremad til nu og her: Halvanden time har cykelbudene med de kække brune øreklaphuer ventet ved bladhusets port, og utilfredse abonnenter i hundredevis prøver at komme igennem pr. telefon.

Det er for mange nordvestjyder en besværlig dag, men belønningen udløses som en mental atombombe over landsdelen. En avisforside med én gigantisk, blodrød overskrift:

SANDHEDEN!

Unge Niels's artikel er meterlang, og da den typiske kortromanlæser har et smalt opmærksomhedsvindue, får vi her et koncentrat af hovedpunkterne:

- Dræberfækalierne er udviklet på et laboratorium i Holstebro. Råmaterialer: Udsøgte nordvestjyske faconfækalier, tyvstjålet i kloaksystemet, samt tilfilede ståltænder, leveret uden faktura fra bedemænd og krematoriefunktionærer. Dertil kemikalier og bestråling, der gjorde de små sataner levende og kamplystne.
- Hovedskurken formodes at være en videnskabskvinde ved navn Ping Ching Klong, kinesiskfødt farmaceut, der har udviklet dræberfækalier for at kunne sælge en vaccine mod dem. Hun har tidligere været udvekslingsstuderende på Brunvareteknologisk Eksperimentalceneter, en afdeling af Nordvestjysk Folkeuniversitet, Klamhuse Hede.
- Foruden de to dødsfald er der sket en række bidangreb med personskader til følge. Størst og alvorligst på Nordvestjysk Masturbationsforbunds træningsbane ved Blodhøj, hvor 17 aktive medlemmer samt deres spillende træner sad på fælleslatrinen, da en flok af de små, mørkebrune uhyrer gik til angreb med flænsende bid.
- Men hvor er skurkinden? Hvem pågriber Ping Ching Klong og stiller hende til ansvar?

MANDAG 14. OKTOBER 2025, fortsat

Gruset sprøjter bagud, og den østtyske MZ motorcykel bjæffer som en momentant sindssyg gårdhund. Fede-Niels klamrer sig til styret, mens hans testikler bliver mørbanket mod det hårde plasticsæde.

Han har stillet båndoptageren fra sig på redaktionen, og eneste medbragte reporterværktøj er en linieret notesblok og en forbidt kuglepen i venstre inderlomme. I den højre ligger en seks-skuds minipistol, kaliber 2,34 mm.

"Ping er set på vej op ad Blodhavn Nordstrand, siddende i et lavt blå terrængående kabinevehikel, trukket af tre dresserede geder fra hendes laboratorium," lød den sidste besked, Niels fik, inden jagten satte ind.

MZ'eren danser over den stenede strand. Langt forude kan han se en blå prik med noget hvidt foran.

"Brødre, lad våbnene lyne!"
brøler han for at overdøve motoren,
"slaget, det sidste, er nær.
Sejrenes dag er i syne,
brødre, for arbejdets hær.
Vi, der er kommet fra dybet,
brødre af kval uden mål,
hærdes i kampen mod krybet,
bliver som klinger af stål.
Ja, fandenprygleme, klinger af stål!"

10-12 minutter senere er gederne ved at blive trætte. Motorcyklen er så tæt på, at Niels kan lugte trækdyrene, men den hoster faretruende af mangel på benzin. I næstsidste sekund, før den går i stå, kaster han sit enorme korpus skråt over mod den blå kabinescooter, der vælter om på siden. Fra dens indre lyder et skrig.

Niels flår døren op og trækker en sprællende lille figur ud.

"Ping Ching Klong, I presume!"

Hans engelske udtale er hæderlig, og sandelig om ikke han supplerer på turisttysk:

"Ping Ching Klong, vermute ich!"

Kvinden stirrer op på ham med rædsel i de mandelformede, sveskefarvede kineserøjne.

说点什么，该死的，婊子！

Sidst anførte udråb nøjes han med at fantasere om. Kineseren kommer ham i forkøbet.

"Hvem er du?" siger hun på næsten fejlfrit nordvestjysk.

"Fede-Niels, reporter og frihedskæmper, dræberfækaliernes skånselsløse forfølger, og du skylder mig nogle udførlige forklaringer, lille Ping."

Damen er klædt i et elegant sort businessdress med figursyet jakke og smalle benklæder. Under det hjerteformede ansigt sidder et blomstret silketørklæde, og inde i kabinevehiklet spotter Niels en brun lædertaske af mærket Louis Vuitton.

Hun begynder at græde, og Niels mærker en uvelkommen tåre i øjenkrogen. Han rusker hende. Han rusker hende for at nedkæmpe den fælles sentimentalitet.

"Fortæl mig så om de fækali. Bekend din skyld! Du vil have det meget bedre bagefter."

"Jamen, det er ikke min skyld. Ikke det hele, i hvert fald. Fækaliene blev opfundet af jeres lokale storgenier, brødrene Kahllun".

"Det kommer de til at fortryde. Videre!"

"Jeg blev tilkaldt, fordi jeg har arbejdet på et laboratorium i Wuhan og senere gjort karriere i medicinalfirmaet Fiser Global. Jeg skulle udvikle en vaccine mod fækaliebid, men det er ikke rigtig lykkedes. Det var den vaccine, Kahllun-drengene ville tjene milliarder på, men æh... den virker ikke. Fækaliene slap fri under en våd firmafest, og nu er de uden for vores kontrol. Flere af Kahlluns medarbejdere er døde under forfærdelige pinsler og gravet ned på Vestre Losseplads i Klamhuse."

"Hvordan har du selv overlevet?"

"Ved hjælp af den her!"

Ping rækker efter sin taske og trækker noget op af den. Et øjeblik tror Niels, at det er en kniv, men nej, det er en sølvfarvet tingest, ikke meget større end en 12-13-årig penis i erigeret tilstand og med en forhøjning midtpå, der ligner en skorsten med gitterlåg.

Hun stikker den i munden, og sælsomme raspende, plasticflade toner lyder ud over stranden og Vesterhavet.

Niels tager dimsen fra hende og drejer den.

"En kazoo," forklarer Ping. "Fækaliernes holdes bedst på afstand med kazoo-musik." (Demo og begynderkursus [her](#))

"Det er, som du også allerede ved, svært at hugge dem over eller skyde hul i dem," fortsætter hun. "De regenererer i de fleste tilfælde, og i laboratoriet har vi endda set to maltrakterede fækali smelte sammen og vupti, så er de igen klar til indsats. En flammekaster kan gøre det af med dem, men alle kan jo ikke løbe rundt med en flammekaster hele tiden."

"Og det er heller ikke praktisk, man folk skal på lokum," indskyder Niels. "Flammekastere er til udendørs brug. Men en kazoo kan alle nordvestjyder udstyres med. Den kan ikke være urimeligt dyr, eller hvad siger du?"

"Hvis man køber dem engros i Kina, koster de sikkert kun en krone stykket."

"Så bliver vi rige, Ping Ching Klong! Vi opretter Nordvestjysk Kazooimport ApS med Pungknockel og Ping som indehavere. At alle nordvestjyder indtil videre skal bære en altid brugsklar kazoo i snor om halsen, bekendtgøres i avisen, og vi skovler penge ind."

Niels fisker mikropistolen op fra inderlommen og sender to skarpsmældende skud mod den milde blegblå himmel.

"Er det ikke sådan, man udtrykker sin jubel på kinesisk, lille Ping?"

TIRSDAG 2. DECEMBER 2025

"Her lugter af flæsk."

"Rigtigt, min skat. Rød flæskesuppe med knas. Den er på bordet om et lille kvarter."

"Jeg elsker dig, Zissy. Du er en perle, du er en guffegris, du er et guldsmykke!"

Kvindemennesket danser fra køkkendøren hen over stuegulvet. Hun slår armene om Niels's tykke hals og kysser hans ru kind. Hans bøffellæderbetrukne komfortstol er drejet, så han har udsigt over Blodhavn og ud mod horisonten, hvor Vesterhavet og den uendelige himmel går i ét. Pragtvillaen på Blodhøj er nyindrettet og møbleret med det bedste og dyreste, Nordvestjysk Familie-, Slubbært- og Homomøbelværksted kunne tilbyde.

Pejsen buldrer i hjørnet af udsigtsstuen, og gulvet prydes af en afdød, smukt konserveret isbjørns skind med tilhørende hoved. Munden står åben og er så naturtro, at man næsten kan se savlet dryppe, når der tales om mad. Og det gør der mange gange om dagen.

Zissy er flyttet fra slumkvarteret i Holstebro hertil, og hver time døgnet rundt er et orgie af lykke, grovæderi og forplantningsøvelser for hende og Niels. Smørristede sildehoveder, brun naturbudding, farseret muldvarp og andre lokale specialiteter fra morgen til aften.

I begyndelsen af det nye år skal de giftes, og forplantningsøvelserne vil blive opgraderet til resultatrig alvor, er de enige om. Onkel Louis B. Knockel skal stå i spidsen for bryllupsfestlighederne, og han har udlovet lussinger ad infinitum til de 173 inviterede gæster.

Niels mærker beundring og respekt overalt, hvor han kommer frem. Han hyldes som landsdelens ranke redningsmand. Ja, kadaveropskæringselitearbejder, slubbærtlogemedlem af 11. grad, kazooimportør, radioreporter og avisnyhedsjæger Niels Vector Pungknockel har føjet endnu en titel til sit blændende c.v.: Dræberfækaliebekæmpelseskommissær med uindskrænkede storsognebeføjelser.

Kazoo-salget indbringer formuer, og efterhånden som dræberfækaliernes trænger frem uden for Niels'es hemsogne, udvides forretningen.

Lige nu returnerer Zissy til køkkenet for at overvåge fuldkommengørelsen af den kostelige suppe, mens Niels strækker benene og tillader sig et tilfreds ræb ved tanken om alt det, han har fået gennemført: Sognegrænsen mod Holstebro er lukket, foreløbig for halvandet år, og alle hjemmehørende nordvestjyder urinerer og defækerer med en kazoo i munden. De flade, raspende plasticlyde er blevet hverdagsmusik for store og små. Borgervæbningen patruljerer med flammekastere,

og efterhånden er det kun hver anden eller tredje dag, en dræberfækalie antræffes og bortbrændes. Alle offentlige latriner og erhvervsmæssige brunvarelagre holdes under skarp døgnkontrol.

"Sejrens time er nær," mumler Niels for sig selv, "og fede mænd er glade mænd."

Men i det samme rækker han ud efter den kikkert, der altid ligger i vindueskarmen. Noget uvant bevæger sig på Blodhavn Midtermole. Hvem er det dernede? Tre mænd i sort læder på hver sin kromskinnende motorcykel bliver synlige, og han stiller skarpt på deres brune ansigter. Et ækelt syn. Hvordan er de kommet ind i storsognet?

"Hvad fanden er meningen?" brøler han.

En forskrækket Zissy kommer til syne i køkkendøren.

"Det er de skide forbandede gurkere," siger Niels. "De holder nede på molen og ser ud, som om de ejer det hele. De er stadig efter mig."

"Jamen hvorfor?"

"Søde tøs, læs Fede-Niels bind 1 og 2."

(Tip: De kostelige kortromaner hentes [her](#) og [her](#).)

"Kan det ikke vente, til vi har spist?"

"Okay, flæskesuppe først, og så starter vi sammen forfra på sagaen. Du skal kende hvert et skridt, jeg har trådt. Og hvis de forbandede gurkere i mellemtiden kommer inden for rækkevidde af en flammekaster, skal jeg forvandle dem til ristede pølser."

"Skatteniels, du er en helt!"

"Jeg ved det, Zissy. Jeg ved det."

SLUT

(for nu, mere følger)

Købs- og distributionsbetingelser for denne e-bog:

Udsalgspris er **kr. 3,98**

For faste læsere af Landsbytossen.dk dog kun **kr. 1,99**

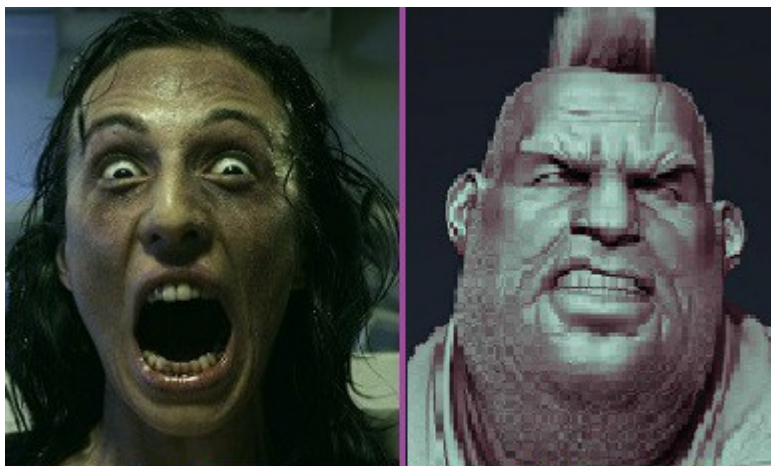
Beløbet overføres til konto i Jyske Bank
6610 6277185

Efter betaling har man ubegrænset ret til besiddelse
af e-bogen samt ret til videregivelse af 2 eksemplarer.

Ved videregivelse af flere end 2 betales atter
kr. 3,98 eller kr. 1,99

Overtrædelse af disse betingelser kan straffes
med livsvarigt tvangsarbejde på
Blodhøj Kadaveropskæringsfabrik KmbH

Med allervennligste hilsner
Forlaget og forfatterne

GYLLA & NIELS